

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Eve werd rond haar achtste gevonden in een steegje in Dallas. Er was geen registratie van haar geboorte en haar ouders waren onvindbaar. Ze had zelfs geen naam. Van de tijd ervoor herinnert ze zich vrijwel alleen het seksueel misbruik door haar vader. Een maatschappelijk werker gaf haar haar naam: Eve Dallas, naar de stad waarin ze gevonden werd.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, ook al is dat wel zo. Het is dat ik dat moet doen.’

Nora Roberts/J.D. Robb bij Boekerij:

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-
trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

*Teken van Zeven-*trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

*Dromen (Templeton-*trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

*Drie dochters (Concannon-*trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

*De bron-*trilogie

- 1 *Het begin*
- 2 *Vanuit het duister*
- 3 *De komst van de kracht*

*Bruiden-*kwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

*De Boonsboro Inn-*trilogie

- 1 *Voor nu en altijd*
- 2 *De eerste en laatste*
- 3 *Alles voor elkaar*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht
De gloed van vuur
Een nieuw begin
Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Kijk niet terug

Onderstromen

Op de vlucht

Nora Roberts als J.D. Robb

bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt

Vermoorde reputaties

Vermoorde schoonheid

Vermoord in extase

Plechtig vermoord

Vermoord uit wraak

Vermoorde liefde

Vermoorde harten

Explosief vermoord

Vermoorde getuige

Rechtvaardig vermoord

Verraad

Verleiding

Hereniging

Waanzin

Vergeten verleden

Berucht

Perfectie

Visioen

Overlever

Oorsprong

Herinnering

Verwachting

Onschuld

Wederhelft

Fluweel

E-booknovelles:

Bij nacht vermoord

Vermoorde vaders

Vermoord fantoom

Bloedig vermoord

Ritueel vermoord

Vermoord en vermist

www.noraroberts.com

www.boekerij.nl

J.D. Robb

Fluweel

Deel 26 in de *Eve Dallas*-serie

vertaald door Textcase

ISBN 978-90-225-9487-2

ISBN 978-94-023-2047-3 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Strangers in Death*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Trevillion

Auteursfoto: © John Earle

Zetwerk: Studio Spade voor Textcase

© 2008 by Nora Roberts

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De zonde kent vele gereedschappen
maar de leugen is het handvat dat op elk gereedschap past.
–Oliver Wendell Holmes

Een mens kan niet op twee plekken tegelijkertijd zijn.
–zeventiende-eeuws spreekwoord

1

Moord kent geen bekrompenheid, geen vooroordeel. Het onderschrijft geen klassensysteem. Op zijn opgewekte, dodelijke en genadeloze manier heeft moord geen enkele voorkeur voor ras, geloof, gender en sociale klasse. Daar stond Inspecteur Eve Dallas over te mijmeren in de luxueuze slaapkamer van de onlangs overleden Thomas A. Anders.

De avond ervoor had ze een zaak aangepakt en afgehandeld van de moord op een twintigjarige vrouw die was afgeranseld en gewurgd, en daarna uit het raam van haar kamertje op de negende verdieping was gekieperd.

In het per week verhuurde kamertje, waar de vriend van het slachtoffer gewoon door haar dood heen was geslapen, rook het naar ongewassen seks, urenlang gamen en smerige Chinese afhaalmaaltijden. En de slaapkamer van Anders? Die rook naar felgekleurde tulpen, koele, onverschillige rijkdom en dood lichaam. De dood had hem te pakken gekregen op de luxueuze lakens van zijn enorme hemelbed met zijden gordijnen. Tisha Brown was te pakken genomen op het vlekkerige matras op de vloer van een armoedig junkiehol. De knal tegen de stoeptegels was alleen maar een extra accentje.

Waar het om ging, dacht Eve, was dat het niet uitmaakte wie je was of wat je geslacht, huidskleur of belastingschijf was, omdat de dood alles gelijktrok. Na tien jaar als Inspecteur moordzaken voor de NYP&SD had ze alles al eens voorbij zien komen.

Het was nog maar net zeven uur in de ochtend en ze was alleen met het lijk. Ze had de agenten die als eerste ter plekke waren naar beneden gestuurd, naar de huishoudster die het alarmnummer had gebeld. Met gesealde handschoenen en laarzen liep ze langs de randen van de kamer terwijl haar recorder opnam.

‘Slachtoffer geïdentificeerd als Anders, Thomas Aurelius, woonachtig op dit adres. Mannelijk, Kaukasisch, leeftijd eenenzestig jaar. Slachtoffer is getrouwd. Echtgenote naar verluidt op reis en op de hoogte gesteld door Horowitz, Greta, huishoudelijke hulp die het lijk rond 06.00 uur heeft ontdekt en om 06.12 uur het alarmnummer heeft ge'linkt.’

Eve hield haar hoofd scheef. Haar haren waren korte, nonchalante bruine plukken rondom een hoekig gezicht. Haar ogen waren een paar tinten lichter dan haar haren, met de blik van een agent: ze bekeek de dode man op het grote, chique bed met een scherpe, cynische en koele blik.

‘Anders was naar verluidt alleen in huis. Er zijn twee huidroids, maar die stonden allebei uit. Oppervlakkig onderzoek laat geen sporen van braak zien, geen sporen van inbrekers en geen sporen van een worsteling.’

Met haar lange benen stapte ze naar het bed. Ze had haar slanke lichaam gehuld in een werkbroek, een effen katoenen overhemd en een lange leren jas. Achter haar, boven de gashaard waarin goudkleurige en rode vlammetjes flakkerden, ging het muurscherm aan.

Goedemorgen, meneer Anders!

Eve draaide zich om en keek met samengeknepen ogen naar het scherm. De vrouwelijke computerstem was irritant opgewekt en de kleuren van een zonsopgang die over het scherm vloeiden, had ze zelf nooit gekozen als wekbericht.

Het is nu vijftien minuten over zeven op dinsdag achttien maart, tweeduizendzestig. Om tien uur hebt u een afspraak op de golfclub met Edmond Luce.

Terwijl de computer vrolijk opnoemde wat Anders als ontbijt had besteld, dacht Eve: jij krijgt vandaag geen eiwit-omelet, Tom.

In het luxueuze zitgedeelte aan de andere kant van de kamer klonken twee piepjes van een mini-AutoChef met glanzende koperen knoppen.

Uw koffie is klaar! Fijne dag verder!

‘Valt vies tegen,’ mompelde Eve.

Het scherm sprong naar het nieuwsoverzicht van die ochtend, met een presentatrice die iets minder opgewekt was dan de computer. Eve zette haar uit.

Het hoofdeinde van het ledikant was ook van glanzend koper, met dunne, glanzende spijlen. Met zwarte fluwelen koorden waren Anders' polsen aan twee van die spijlen vastgebonden, en zijn enkels zaten met twee koorden aan het voeteneinde vast. Aan de vier identieke koorden was een vijfde bevestigd, die om Anders' keel was gewikkeld, zodat zijn hoofd van het kussen werd getrokken. Zijn ogen waren opengesperd en zijn mond hing open alsof zijn lichaamshouding hem zelf ook verbaasde.

Op het nachtkastje lagen allemaal seksspeeltjes. Een anaaldouche, een vibrator, kleurige cockrings, massageolie, verwarmende lotions en glijmiddelen. Standaardspullen, dacht Eve. Ze boog zich voorover en bekeek en besnuffelde Anders' smalle, naakte borst. Kiwi, dacht ze, en hield haar hoofd scheef om de etiketten van de lotions te bekijken.

Kiwi, dus. Ieder z'n meug.

Er viel haar nog iets op en ze tilde het dekbed op ter hoogte van Anders' heupen. Er zaten drie neonkleurige (misschien glow-in-the-dark) cockrings om zijn indrukwekkende erectie.

‘Niet slecht voor een dode man.’

Eve trok de la van het nachtkastje open. Daar lag zoals ze al had gedacht een voordeelverpakking van de populairste erectieversterker, Blijf-Hard. ‘Dat is nog eens goeie reclame.’

Ze maakte net haar werkkist open toen ze voetstappen hoorde. Ze herkende het klossen van de lompe laarzen van haar partner. Volgens de kalender was het bijna lente, maar in New York was dat een dikke, vette leugen. Alsof ze dat feit wilde onderstrepen kwam rechercheur Delia Peabody de slaapkamer binnen met een enorme gewatteerde paarse jas aan en een lange, gestreepte sjaal die wel drie keer om haar hals was gewikkeld. Tussen die sjaal en haar muts, die over haar oren was

getrokken, waren alleen haar ogen en de brug van haar neus zichtbaar.

‘Het is verdomme min vijftien,’ zei een door de sjaal gedempte stem die misschien wel van Peabody was.

‘Klopt.’

‘En ze zeggen verdorie dat de gevoelstemperatuur bijna min vijfen-twintig is.’

‘Dat heb ik ook gehoord.’

‘Het is nota bene maart en over drie dagen is het lente. Dat hoort gewoon niet.’

‘Dien maar een klacht in.’

‘Bij wie?’

‘Bij de mensen die het nodig vinden om rond te bazuinen dat het min vijftientig is. Je krijgt het kouder en wordt chagrijniger doordat zij er zo nodig over moeten ouwehoeren. Trek wat van die spullen uit. Je ziet er belachelijk uit.’

‘Zelfs mijn tanden zijn bevroren.’

Toch begon Peabody de lagen van haar stevige lichaam af te pellen. Sjaal, jas, handschoenen, rugzakje. Eve vroeg zich af hoe ze in godsnaam overeind bleef met al dat extra gewicht. Peabody’s donkere haren omlijstten haar vierkante gezicht, en achter in haar nek zat een parmantig krulletje. Haar neus was roze van de kou.

‘De agent bij de deur zei dat het eruitziet als een seksspelletje dat fout is gelopen.’

‘Zou kunnen. De echtgenote is op reis.’

‘Een stoute jongen.’ Peabody, die nu normale kleren droeg, sealde zichzelf en zette haar werkkist naast het bed. Ze bekeek het nachtkastje. ‘Een hele stoute jongen.’

‘Laten we zijn ID verifiëren en het tijdstip van overlijden bepalen.’ Eve bekeek een van de slappe handen. ‘Zo te zien heeft hij onlangs nog een prima manicure gehad. Zijn nagels zijn kort, schoon en gepolijst.’ Ze hield haar hoofd schuin. ‘Geen schrammen, geen bloeduitstortingen en geen zichtbaar trauma, behalve aan zijn keel. En...’ Ze tilde het dekbed weer op.

Peabody’s donkerbruine ogen werden groot. ‘Sodeju!’

‘Ja, hij stond op scherp. Zo’n huis als dit is vast wel goed beveiligd, dus dat moeten we nog checken. Twee huisdroids, daar bekijken we straks de opnames van. Check de 'links in het huis, de pocket 'links, de e-memo's, agenda's en adresboeken. Tom heeft bezoek gehad. Hij heeft zichzelf niet op deze manier vastgesjord.’

‘*Cherchez la femme*. Dat is Frans voor –’

‘Ik weet dat dat Frans is. We kunnen ook *cherchezen* naar de... datgene wat in het Frans “man” is.’

‘O. Ja.’

‘Ga jij maar verder met het lichaam,’ beval Eve. ‘Dan doe ik de kamer.’

Het was me nogal een kamer, als je een voorkeur had voor goudaccinten, glimmers en krulornamenten. Behalve op het enorme bed waarop Anders kennelijk was gestorven, kon je ook gaan liggen op een bank, op een paar enorme kuipstoelen en op een slaapstoel, die van alle gemakken was voorzien. Naast de AutoChef had je in de slaapkamer nog een koperen koelkastje, een bar met een gootsteen en een entertainment-unit. De dubbele badkamers waren allebei voorzien van een bubbelbad, een douche, een droogbuis en een entertainment- en communicatiecentrum. De badkamers liepen over in een kleedruimte met twee drielaags klerenkasten.

Eve vroeg zich af waar ze de rest van het huis nog voor nodig hadden.

Ze moest toegeven dat ze niet echt recht van spreken had. Als je samenwoonde met Roarke, had je een woonoppervlak waar je een kleine stad in kon onderbrengen, met alle toeters en bellen die er voor dikke, vette bundels bankbiljetten te koop waren. Maar goddank had hij een betere smaak dan meneer en mevrouw Anders. Ze wist niet zeker of ze wel voor hem had kunnen vallen, laat staan met hem had kunnen trouwen, als hij zich had omringd met goud, glitters, gordijnkwastjes en god wist wat nog meer.

Maar hoeveel spullen er ook in de kamer stonden, ze zagen eruit alsof... ze op hun plek stonden, besloot ze. Geen sporen of tekens dat er iets doorzocht was. In elke kast vond ze een kluis, zodanig verborgen dat een kind van tien met spinazie in z'n ogen hem nog gevonden had. Ze zou alles nog even nalopen met de echtgenote, maar ze had niet het idee dat er iets gestolen was.

Ze liep de slaapkamer weer in en keek nog eens heel aandachtig om zich heen.

‘Vingerafdrukken bevestigen ID als Anders, Thomas A., woonachtig op dit adres,’ zei Peabody. ‘De meting geeft 03.32 uur aan als tijdstip van overlijden. Dat is heel laat of heel vroeg om boeienkoning te spelen.’

‘Als de moordenaar en het slachtoffer samen naar boven zijn gekomen, waar zijn zijn kleren dan?’

Peabody keek haar Inspecteur met getuiste lippen aan. ‘Gezien het feit dat jij getrouwd bent met de lekkerste man op deze planeet en daarbuiten, hoef ik jou toch zeker niet te vertellen dat het bij bind-me-maar-lekker-vast-spelletjes de bedoeling is dat je ze naakt speelt?’

‘Een van de andere bedoelingen is dat je allebei naakt bent. Als ze hier tegelijkertijd binnen zijn gekomen,’ zei Eve peinzend, ‘als ze naar boven zijn gekomen om spelletjes te spelen, kleedt hij zich dan eerst uit en hangt hij daarna zijn kleren op, of gooit hij daarna zijn ondergoed in de wasmand? Als je dat op het menu hebt staan,’ en ze gebaarde naar de seksspeeltjes, ‘dan denk je niet aan opruimen. Dan wordt er aan kleren getrokken, gerukt, ze worden gescheurd en ze vallen op de vloer. Zelfs als dit een oud spelletje is met een vertrouwd speelkameraadje, zou je je overhemd dan niet gewoon over de stoelleuning gooien?’

‘Ik hang mijn kleren op. Soms.’ Peabody haalde haar schouders op. Ze hield haar hoofd scheef om de plaats delict nog een keer te bekijken en gooide daarbij afwezig het haar dat over haar wang viel naar achteren. ‘Maar inderdaad, dat doe ik alleen als ik niet van plan ben om McNab te bespringen, of als hij mij niet aan het bespringen is. Alles ziet er hier heel netjes uit, en ook in de rest van het huis dat ik heb gezien toen ik naar boven liep. Misschien is het slachtoffer neurotisch netjes.’

‘Misschien. Wie weet kwam de moordenaar pas binnen toen hij al in bed lag. Om drie uur ’s nachts. Verrassing! Daarna is het per ongeluk of met opzet uit de hand gelopen. De moordenaar komt binnen. Hoogstwaarschijnlijk kende het slachtoffer of een andere huisgenoot de moordenaar. Geen sporen van braak en er is een geavanceerd beveiligingssysteem. Misschien hoort dit wel bij het spel. De dader komt binnen als hij al slaapt en verrast hem. Maakt hem wakker. Bindt hem vast en geil hem op. Speeltjes en spelletjes.’

‘En toen is de dader te ver gegaan.’

Eve schudde haar hoofd. ‘Het is precies zo ver gegaan als hij of zij wilde. Dit is geen gevalletje van erotisch verstikken dat oepsie, fout is afgelopen.’

‘Maar...’ Peabody keek nog eens naar het lijk en de plaats delict, en wilde dat ze kon zien wat Eve leek te zien. ‘Waarom niet?’

‘Als het een spelletje was dat fout is afgelopen, waarom heeft de moordenaar dan die lus om Anders’ nek gelaten? Stel, het is een ongeluk, maar je maakt die lus niet losser, je probeert hem niet te reanimeren als hij begint te stikken en te stuiptrekken?’

‘Misschien word je zo meegesleept door... Oké, dat lijkt me ook sterk, maar als het heel snel ging en hij of zij in paniek raakte...’

‘Hoe dan ook, we zitten hier met een lijk en we hebben een zaak. We horen wel of de lijkschouwer denkt dat het een ongeluk kan zijn. Nu gaan we de huishoudster ondervragen. Laat de sweepers maar binnen.’

Greta Horowitz was een resoluut ogende vrouw met een lang, hoekig gezicht en een no-nonsense uitstraling die Eve wel kon waarderen. Ze bood koffie aan in de grote zilverkleurige en zwarte keuken, en schonk die in met vaste hand en droge ogen. Eve vermoedde dat ze met haar zware Duitse accent, rustige blauwe ogen en Walkuren-postuur alles afhandelde wat er op haar pad kwam.

‘Hoelang bent u al hier, mevrouw Horowitz?’

‘Ik ben negen jaar in deze dienstbetrekking en in dit land.’

‘En u bent naar de VS gekomen vanuit...’

‘Berlijn.’

‘Hoe hebt u de betrekking bij de Andersen gekregen?’

‘Via een uitzendbureau. U wilt weten hoe ik hier terecht ben gekomen en waarom. Dat is simpel, en dan kunnen we daarna praten over wat er belangrijk is. Mijn man was beroepsmilitair. Hij is twaalf jaar geleden omgekomen. We hadden geen kinderen. Ik kan goed een huishouden aansturen, en ik ben gaan werken voor een uitzendbureau in Duitsland. Toen wilde ik hier naartoe. Als echtgenote van een militair zie je veel van de wereld, maar New York had ik nooit gezien. Ik heb

naar deze positie gesolliciteerd en na een paar gesprekken via 'link en holo ben ik aangenomen.'

'Dank u. Voordat we het hebben over wat er belangrijk is, weet u waarom de Andersens per se een Duitse huishoudster wilden?'

'Ik ben huismanager.'

'Huismanager.'

'De grootmoeder van meneer Anders kwam uit Duitsland, en toen hij klein was, had hij een Duits kindermisje.'

'Oké. Hoe laat bent u vanmorgen gekomen?'

'Om zes uur. Exact. Ik kom elke ochtend exact om zes uur, behalve op zondag, dan heb ik de hele dag vrij. Ik vertrek exact om vier uur, behalve op dinsdag en donderdag, dan vertrek ik om één uur. Mijn rooster kan ik eventueel aanpassen, als het ruim van tevoren wordt gevraagd.'

'Toen u vanmorgen exact om zes uur aankwam, wat deed u toen? Exact?'

Greta's lippen trilden een heel klein beetje. Misschien had ze wel gevoel voor humor. 'Exact het volgende: toen heb ik mijn jas, muts, sjaal en handschoenen uitgedaan en heb ik ze in de kast opgeborgen. Daarna heb ik de binnenshuis-beveiligingscamera's aangezet. Meneer Anders zet ze elke avond uit voordat hij naar bed gaat. Hij vindt het onprettig om bekeken te worden, ook als er niemand in huis is. Mijn eerste taak 's morgens is de camera's weer aanzetten. Daarna ben ik hiernaartoe gegaan. Ik heb het nieuws aangezet, zoals ik altijd doe, daarna heb ik het communicatiesysteem gecheckt. Mijn werkgevers geven meestal de avond ervoor hun bestelling voor het ontbijt door. Ze willen liever dat ik het klaarmaak en niet de AutoChef. Meneer Anders had een schijf meloen besteld, een eiwit-omelet met dille en twee sneetjes geroosterd tarwebrood met boter en sinaasappelmarmelade. Koffie, hij drinkt die van hem altijd met melk en één suikerklontje, en een glas tomatensap.'

'Weet u wanneer hij die bestelling heeft geplaatst?'

'Ja. Om 22.17 uur.'

'Dus u bent het ontbijt gaan klaarmaken?'

'Nee. Meneer Anders zou vandaag om 08.15 uur gaan ontbijten. Mijn volgende ochtendtaak was het inschakelen van de twee huisdroids,

want die worden elke avond uitgezet als meneer en mevrouw Anders naar bed gaan, en hun het werkrooster van die dag geven. De droids staan in de beveiligingsruimte, daar.' Ze wees ernaar. 'Ik ging er naar binnen om ze aan te zetten, maar toen zag ik de beveiligingsschermen, voor binnenshuis. Ik zag dat de slaapkamerdeur van meneer Anders openstond. Meneer Anders laat zijn deur nóóit openstaan. Als hij in de kamer is of als hij de kamer uit is, is de deur dicht. Als ik in de kamer moet zijn, hoor ik de deur open te laten staan terwijl ik er binnen ben, en hem weer dicht te doen als ik vertrek. Dat geldt ook voor het huishoudelijk personeel.'

'Waarom?'

'Het is niet aan mij om dat te vragen.'

Maar wel aan mij, dacht Eve. 'U zag dat de deur openstond, maar niet dat er een dode man in bed lag?'

'De slaapkamercamera is alleen gericht op het zitgedeelte. Zo heeft meneer Anders hem geprogrammeerd.'

'Een tikje fobisch, misschien?'

'Misschien. Ik zou zeggen dat hij erg op zijn privacy gesteld is.'

'Dus zijn deur stond open.'

'Negen jaar,' vervolgde Greta. 'De deur heeft nooit opengestaan als ik 's morgens arriveerde, tenzij mijn werkgevers niet thuis waren. Ik maakte me zorgen, dus ik ben naar boven gegaan zonder de droids op te starten. Toen ik bij de slaapkamer kwam, zag ik de haard branden. Meneer Anders staat niet toe dat de haard brandt als hij slaapt of als hij niet in de kamer is. Ik maakte me steeds meer zorgen, dus ik ben de kamer in gegaan. Ik heb hem meteen gezien. Ik ben naar het bed toe gegaan en ik heb meteen gezien dat ik hem niet kon helpen. Ik ben weer heel snel naar beneden gegaan en ik heb naar het alarmnummer ge'linkt.'

'Waarom beneden?'

Greta keek verbaasd. 'Ik had uit boeken en toneelstukken en video's begrepen dat ik niets in de kamer mocht aanraken. Is dat verkeerd?'

'Nee, dat is exact goed. U hebt exact het goede gedaan.'

'Mooi.' Greta knikte kort en zelfvoldaan. 'Daarna heb ik contact

opgenomen met mevrouw Anders en op de politie gewacht. Die is na vijf of zes minuten gekomen. Ik heb de twee agenten mee naar boven genomen, daarna heeft een van hen me weer naar de keuken gebracht, en daar heb ik gewacht tot u binnenkwam.'

'Bedankt voor de details. Kunt u me vertellen wie de beveiligingscodes van het huis heeft?'

'Meneer en mevrouw Anders en ikzelf. De codes worden elke tien dagen veranderd.'

'Verder heeft niemand anders de codes? Een goede vriend, een andere werknemer, een familielid?'

Greta schudde gedecideerd haar hoofd. 'Niemand anders heeft de codes.'

'Mevrouw Anders is niet thuis.'

'Nee. Ze is vrijdag met een paar vriendinnen voor een week vertrokken naar St. Lucia. Dat is een jaarlijks uitstapje, al gaan ze niet per se altijd naar dezelfde plek.'

'U hebt contact met haar opgenomen.'

'Ja.' Greta ging een beetje verzitten. 'Ik realiseer me, nu ik er even over heb nagedacht, dat ik had moeten wachten, en dat de politie mevrouw Anders op de hoogte had moeten stellen. Maar... ze zijn mijn werkgevers.'

'Hoe hebt u contact met haar opgenomen?'

'Via het vakantiecomplex. Als ze op vakantie gaat, zet ze vaak haar pocket'link uit.'

'En hoe reageerde ze?'

'Ik heb haar verteld dat er een ongeluk was gebeurd en dat meneer Anders dood was. Ik denk dat ze me niet meteen geloofde of het niet meteen begreep. Ik moest het twee keer herhalen en ik vond dat ik haar onder deze omstandigheden niet kon vertellen wat voor soort ongeluk het was. Ze zei dat ze onmiddellijk naar huis zou komen.'

'Oké, mevrouw Horowitz. Hebt u een goede relatie met de Andersens?'

'Ze zijn erg goede werkgevers. Heel schappelijk, heel correct.'

'Hoe is de relatie tussen hun tweeën? En dan gaat het me niet om roddels,' zei Eve, die heel goed zag wat er in Greta omging. 'Het is heel

schappelijk en heel “correct” als u me alles kunt vertellen wat u weet, waarmee u mij kunt helpen om uit te zoeken wat er met meneer Anders is gebeurd.’

‘Ze zagen er heel tevreden uit en ze leken heel goed bij elkaar te passen. Ik heb de indruk dat ze van elkaar genoten, en van hun leven samen.’

Van elkaar genieten was niet de boodschap die de plaats delict overbracht, dacht Eve. ‘Had een van hen buitenechtelijke relaties, of hadden ze die allebei?’

‘U bedoelt seksueel. Dat zou ik niet weten. Ik ben de huismanager. Ik heb nooit iets in het huis gezien waaruit ik kon opmaken dat er door een van hen of door hen allebei overspel werd gepleegd.’

‘Kun je iemand bedenken die hem dood zou willen hebben?’

‘Nee.’ Greta begon zich geleidelijk te ontspannen. ‘Ik dacht, ik nam aan, dat er iemand had ingebroken om iets te stelen, en dat meneer Anders door de dief was gedood.’

‘Hebt u gemerkt dat er iets weg is of niet op z’n plek staat?’

‘Nee. Nee. Maar daar heb ik niet naar gekeken.’

‘Dan wil ik graag dat u dat nu doet. Een van de agenten loopt met u mee.’ Ze keek om toen Peabody binnenkwam. ‘Peabody, haal een van de agenten. Ik wil dat mevrouw Horowitz wordt begeleid als ze in het huis gaat kijken. Daarna mag u gaan,’ zei Eve tegen Greta. ‘Als u mijn partner of mij uw contactinformatie geeft en de plek waar we u kunnen vinden.’

‘Ik blijf liever hier tot mevrouw Anders er is, als dat mag. Misschien heeft ze me nodig.’

‘Ook goed.’ Eve stond op, om aan te geven dat de ondervraging voorbij was. ‘Bedankt voor uw medewerking.’

Toen Greta wegliep, ging Eve naar een kamer aan de andere kant van de keuken. Daar stonden twee uitgeschakelde droids. Een mannelijke en een vrouwelijke, allebei in uniform en met een gedistingeerd uiterlijk. De beveiligingsschermen waarover Greta het had gehad besloegen een hele muur en zoals ze had verteld liet de camera van de grote slaapkamer alleen het zitgedeelte zien.

‘Dallas?’

‘Hm?’

‘De huisbeveiliging is om 02.28 uur uitgeschakeld en om 03.26 uur weer ingeschakeld.’

Eve draaide zich om en keek Peabody aan met gefronste wenkbrauwen. ‘Ingeschakeld vóór het tijdstip van overlijden?’

‘Ja. Alle beveiligingsdisks van de vierentwintig uur voor de reset van de beveiliging zijn verdwenen.’

‘Tjonge, daar kijk ik van op. We laten EDE komen om te kijken of zij nog iets kunnen opdiepen. Dus Anders’ nachtelijke bezoeker heeft hem daar laten hangen, terwijl hij nog leefde. Dat lijkt niet op een seksspelletje dat mis is gegaan.’

‘Nee,’ stemde Peabody in. ‘Het lijkt op moord.’

Eve haalde haar communicator tevoorschijn toen die piepte. ‘Dallas.’

‘Chef, mevrouw Anders is net aangekomen. Zal ik haar binnenlaten?’

‘Breng haar maar rechtstreeks naar de keuken.’ Eve verbrak de verbinding. ‘Oké, eens kijken wat de weduwe te vertellen heeft.’

Ze keek weer naar de schermen en zag Ada Anders haastig de voordeur binnenkomen, met een opvallende jas van sabelbont die een slank lichaam in een diepblauw mantelpak liet zien. Haar lichtblonde haren waren strak uit haar gezicht met hoge jukbeenderen gekamd. Dikke parels bungelden aan haar oren en een zonnebril verborg haar ogen terwijl ze op laarzen met naaldhakken door de brede, marmeren entreehal liep, onder de sierlijke bogen door, met de agent aan haar zij.

Eve liep een paar seconden voordat Ava naar binnen liep de keuken weer in en ze ging zitten in het zonnige ontbijthoekje.

‘Hebt u de leiding?’ Ze wees met haar wijsvinger naar Eve. ‘U hebt de leiding? Ik wil weten wat er aan de hand is. Wie bént u in vredesnaam?’

‘Inspecteur Dallas, NYPSD. Moordzaken.’

‘Moordzaken? Hoe bedoelt u, “moordzaken”?’ Ze zette haar zonnebril af en gooide hem op het aanrecht. Haar ogen bleken net zo blauw en diep te zijn als haar mantelpak. ‘Greta zei dat er een ongeluk is gebeurd. Dat Tommy een ongeluk heeft gehad. Waar is mijn man? Waar is Greta?’

Eve kwam overeind. ‘Mevrouw Anders, tot mijn spijt moet ik u vertellen dat uw man vanmorgen gedood is.’

Ava bleef stil staan. Haar wenkbrauwen had ze samengetrokken en haar ademhaling kwam hortend en stotend. ‘Gedood. Greta zei... maar ik dacht...’ Ze greep de rand van het aanrecht beet en liep toen langzaam naar een stoel. ‘Hoe dan? Heeft hij... is hij gevallen? Is hij ziek geworden, of...’

Kort en snel was altijd het beste, vond Eve. ‘Hij is gewurgd in zijn bed.’

Ava drukte een hand tegen haar mond. De andere hand legde ze over de eerste heen. De diepblauwe ogen stroomden vol en de tranen rolden eruit toen ze haar hoofd schudde.

‘Het spijt me, maar ik moet een paar vragen stellen.’

‘Waar is Tommy?’

‘Wij zorgen nu voor hem, mevrouw Anders.’ Peabody kwam naar voren en gaf haar een glas water.

Ze nam het aan en toen haar hand trilde, pakte ze het glas met beide handen beet. ‘Was het een inbreker? Ik snap niet hoe dat kan. We zijn goed beveiligd, we zijn hier heel goed beveiligd. Vijftien jaar. We wonen hier al vijftien jaar. Er is nog nooit ingebroken.’

‘Er zijn geen sporen van braak.’

‘Ik snap het niet.’

‘Degene die uw man heeft gedood kende de beveiligingscode, of is het huis binnengelaten.’

‘Dat kan niet.’ Ava maakte een beslist gebaar. ‘Alleen Tommy, ik en Greta hebben de code. U wil toch niet beweren dat Greta -’

‘Dat beweer ik niet, nee.’ Hoewel ze de huismanager heel grondig zou natrekken. ‘Er is niet ingebroken, mevrouw Anders. Tot nu toe wijst niets erop dat er iets uit het huis is meegenomen of dat het overhoop is gehaald.’

Ava legde haar hand tussen haar borsten, waar een snoer parels lag. ‘U zegt dat Tommy iemand heeft binnengelaten en dat diegene hem heeft gedood. Maar dat slaat nergens op.’

‘Mevrouw Anders, had uw man een relatie met iemand, seksueel of romantisch?’

Ze wendde zich meteen af, eerst haar gezicht en daarna haar lichaam.

‘Ik wil hier nu niet over praten. Ik ga er nu niet over praten. Mijn man is dood.’

‘Als u iemand kent die toegang kon krijgen tot het huis en zijn slaapkamer, terwijl u in het buitenland was, dan kunnen we daaruit afleiden wie uw man heeft gedood, en waarom.’

‘Ik weet het niet. Echt niet. En aan zoiets kan ik niet eens denken.’ Ze richtte haar woede op Eve. ‘Ik wil dat u me met rust laat. Ik wil dat u mijn huis uit gaat.’

‘Dat gaat niet gebeuren. Totdat we het vrijgeven, is dit huis onderdeel van een moordonderzoek. De slaapkamer van uw man is een plaats delict. Ik stel voor dat u regelt dat u voorlopig ergens anders logeert, en beschikbaar bent. Als u dit nu niet wil afronden, ronden we het later af.’

‘Ik wil mijn man zien. Ik wil Tommy zien.’

‘Dat zullen we zo snel mogelijk regelen. Is er iemand met wie we voor u contact kunnen opnemen?’

‘Nee.’ Ava keek uit het zonnige venster. ‘Ik heb niemand nodig. Ik heb nu niemand nodig.’

Toen ze buiten waren, ging Eve achter het stuur zitten en nam Peabody plaats op de passagiersstoel. ‘Balen,’ merkte Peabody op. ‘Het ene moment zit je nog in de zon met een tropische cocktail en het volgende moment is je man dood.’

‘Ze wist dat hij haar aan het belazeren was. Ze weet er iets van.’

‘Waarschijnlijk weten ze het altijd wel. De wederhelft, bedoel ik, van de belazerende man. En ik denk dat ze het vaak uit hun hoofd kunnen zetten, dat ze zo goed doen alsof het niet echt gebeurt dat ze het nog gaan geloven ook.’

‘Zou jij dikke tranen huilen bij McNabs dode lichaam als hij je had belazerd?’

Peabody perste haar lippen op elkaar. ‘Nou ja, aangezien ik dan degene zou zijn die hem had vermoord, zou ik waarschijnlijk dikke tranen huilen om mezelf omdat jij me zou arresteren. En daar zou ik echt verdrietig om zijn. Het is gemakkelijk te controleren of Ava Anders het land uit was toen Anders stierf.’

‘Ja, doe dat maar. En dan checken we haar financiën. Ze zwemmen in het geld. Misschien heeft ze er een beetje van gebruikt om iemand in te huren om hem te vermoorden. Misschien heeft ze zijn speelkameraadje betaald om het te doen.’

‘O man, wat zou dat koelbloedig zijn!’

‘We trekken vrienden na, zakelijke relaties, golfpartners –’

‘Golf?’

‘Vanmorgen had hij een golfafspraak met ene Edmond Luce. Misschien kunnen we uit hem iets lospeuteren over met wie Anders andere spelletjes speelde als moeder de vrouw op vakantie was met haar vriendinnen.’

‘Zou jij dat ook leuk vinden? Een reisje maken met vriendinnen?’

‘Nee.’

‘Ach, kom nou, Dallas.’ Alleen al door het idee daaraan klonk Peabody’s stem opgewekter. ‘Ergens naartoe met vriendinnen, lekker luiëren, met veel wijn of extravagante drankjes, gezichts- en wellness-behandelingen, of bakken op het strand en de halve nacht kletsen over van alles en nog wat.’

Eve keek opzij. ‘Ik word nog liever naakt over glasscherven gesleurd.’

‘Nou, volgens mij moeten we het gewoon een keer doen. Jij, ik, Mavis, misschien Nadine en Louise. En Trina, zij kan jouw haren doen en –’

‘Als Trina meegaat met deze mythische nachtmerrie, mag ik háár een keer naakt over glasscherven sleuren. Dat is mijn enige voorwaarde.’

‘Je zou het vast leuk vinden,’ mompelde Peabody.

‘Dat zal best. Waarschijnlijk wel. Ik zou me een jaar of tien, twintig later wel rot gaan voelen dat ik haar over glasscherven had gesleurd, maar op het moment zelf zou ik het naar mijn zin hebben.’

Peabody gaf het op. Ze zuchtte diep, haalde haar PPC tevoorschijn en begon personen na te trekken en zoekopdrachten in te voeren.

2

Het was interessant, maar niet verrassend dat de New Yorkse hoofdvestiging van Anders Worldwide in de slanke, zwarte toren aan Fifth Street gevestigd was. De New Yorkse hoofdvestiging van Roarke Enterprises, dat de eigenaar was van elke vierkante meter van die slanke, zwarte toren, bevond zich daar ook.

‘Heb je zin om even langs te gaan bij –’

‘Nee.’

Peabody rolde achter Eves rug met haar ogen toen ze de enorme, glanzende lobby binnenliep, met de grote bloembakken, bewegende plattegronden en drukke winkels. ‘Ik dacht gewoon, nu we toch hier zijn –’

‘Waarom zijn we hier eigenlijk, Peabody? En als je nog eens achter mijn rug met je ogen rolt, steek ik ze er met een stok uit.’

‘Je hebt niet eens een stok.’

‘Daar staat een boom. Ik breek gewoon een tak af.’

Peabody zuchtte. ‘We zijn hier omdat we een moord onderzoeken.’

‘En denken we dat Roarke Anders heeft vermoord?’

‘Nee.’

Eve bleef staan bij de balie van de beveiliging en ze wilde de dienstdoende beveiligiger haar penning laten zijn. Er verscheen een brede glimlach op zijn gezicht. ‘Inspecteur Dallas. U kunt gewoon naar boven gaan.’

‘Daar kom ik niet voor. Anders Worldwide.’

Hij tikte tegen zijn computerscherm. ‘Twintigste en eenentwintigste verdieping. U moet het eerste blok liften nemen. Zal ik u aanmelden?’

‘Nee, bedankt.’

Eve liet de lift komen, liep naar binnen en vroeg om de twintigste verdieping.

‘Denk je dat Roarke Anders kent?’

‘Waarschijnlijk wel.’

‘Dat zou handig kunnen zijn.’

‘Misschien.’ Eve had bijna het punt bereikt waarop ze het niet meer ontzettend irritant vond dat Roarke zo verschrikkelijk veel mensen kende. ‘Volgens zijn gegevens is Anders ongeveer een half miljard waard, inclusief zijn meerderheidsaandeel in Anders Worldwide.’ Eve haakte haar duimen in haar zakken en tikte met haar vingers op haar dijen. ‘Dat is genoeg reden voor een moord. Als er dan ook nog seks op de proppen komt, is het plaatje compleet. Hebzucht, jaloezie, geld en wraak.’

‘Eigenlijk vroeg die kerel er gewoon om.’

Eva grijnsde. ‘Dat gaan we nu uitzoeken.’ Ze trok haar gezicht in de plooi en liep door de open liftdeuren naar buiten.

Achter een lange, rode balie stonden drie receptionisten met headsets die het heel druk leken te hebben. Toch keek de middelste, een brunette met een donkere huid, hen aan met een stralende glimlach. ‘Goedemorgen! Waarmee kan ik u helpen?’

‘Ik wil degene spreken die hier de leiding heeft.’

‘Welke afdeling wilt u... O.’ Ze knipperde met haar ogen toen Eve haar penning met een klap op de glanzende rode balie legde.

‘Alle afdelingen. Wie is het hoogst geplaatst onder Thomas A. Anders?’

‘Dit is mijn eerste week. Ik weet niet wat ik hiermee moet. Frankie!’

‘Wat is er, Syl?’ De man aan haar linkerkant keek eerst naar haar en toen naar de penning. ‘Kan ik u ergens mee helpen, eh...’

‘Inspecteur. Ik moet de plaatsvervanger van Thomas Anders spreken, of degene die het hoogst in de pikorde zit en die nu op kantoor is.’

‘Dat zal meneer Forrest zijn. Benedict Forrest. Hij zit nu in een bespreking, maar –’

‘Nu niet meer.’

‘Goed. Als u even hebt, dan roep ik zijn admin op. Die komt u dan halen om u naar boven te begeleiden.’

‘Ik kan zelf naar boven gaan. Zeg maar tegen de admin dat hij Forrest uit die bespreking haalt.’ Eve liep de lift weer in en rolde met haar schouder. ‘Dat was leuk.’

‘Tamelijk bitchy.’

‘Dat was juist het leuke.’

Terwijl Eve weer uit de lift stapte, kwam er een graatmagere vrouw op stilettohakken door een stel glazen deuren aanstormen. ‘Aha, agenten! Komt u maar met mij mee.’

‘Bent u de admin?’

‘Nee, ik ben de AA. De assistent-admin. Ik breng u naar het kantoor van meneer Walsh.’

‘En die is dus de administratie-assistent en niet de assistent-admin.’

‘Precies.’

‘Hoe krijgt iemand hier eigenlijk iets gedaan als ze al die titels moeten vertalen?’

‘Meneer Walsh is uw komst aan het melden bij meneer Forrest. Blijkbaar wist de afdeling Receptie niet wat voor zaken u hier komt bespreken.’

‘Nee, dat wisten ze niet.’

De AA deed haar mond open, bedacht zich toen, en deed haar mond weer dicht. Ze liepen door een doolhof van kantoren en bureauhokjes, sloegen toen een hoek van vijfenveertig graden om en belandden in de efficiënte werkruimte van Leopold Walsh. Zijn naam stond gegraveerd op een naamplaatje van onyx naast de deur.

Zijn werkstation was een lang, vrijstaand werkblad van glanzend zwart materiaal met de gebruikelijke benodigdheden. Een computer, een data- en communicatie-unit en verder bijna niets. Een tweede werkblad stond langs de muur, voor een laserfax en een secundaire computer. Een derde werkblad deed dienst als bufftruimte, met een AutoChef en een koelkastje. Er stonden drie bezoekersstoelen, smetteloos witte kubussen zonder leuning.

De enige kleur in de kamer was afkomstig van een opzichtige plant met knalrode bloesems op de middelste vensterbank van het brede venster met driedubbele beglazing.

Eve ging ervan uit dat kantoorspullen en alle benodigde paperassen waren opgeborgen in de inbouwkasten in de muur.

Zelf vond ze de krappe ruimte en sjofele stijl van haar kantoor bij het Hoofdbureau prettiger.